

Publicerad 2005-05-02 19:50 av SideShow

Känslan av att aldrig våga ta klivet ut ur mönstret för att nå hoppet. Känslan av att hellre stanna i det monotona och hoppas.

Ängeln och Tvivla

Med sin massiva, kalkvita kroppshyddda tar ängeln upp stor plats på det hala marmorgolvet. Vingpennorna släpar lite i marken när han slappnar av i axlarna. De breder ut sig likt en tjock mantelfäll av fjädrar kanske en halvmeter bakom honom. Trots att de är hopfällda är de enorma, nästan 11 meter från vingspets till vingspets i utfällt läge. Han står där och liknar mest en enorm gravstaty i den böljande massan av gråa, gröna, röda, blå och svarta människor.

Och mitt i vimlet står du och känner dig ensam, trots de många leenden som flyktigt givs dig medan hopen ständigt är på väg till någon annans ögon. Du ler tillbaka, lika hoppfullt varje gång om att någon skall stanna och erkänna dig. Men varje gång letar blickarna vidare. Men du står tappert kvar, borttappad bland alla kroppar och alla inhemska andedräkter. Så osäker och liten nu när du är utanför det eviga och trygga universum du byggde åt dig själv. Det universum som aldrig fanns. Så nu står du här utblottad och naken på marmorgolvet och söker värmen hos dem som bara ser sina egna stjärnor, så som du brukade se dina.

Och vem skall du tala med om att det inte finns någon att tala med? Vem ska du bekanta dig med under förevändningen att du inte har någon bekantskap? Vem kan du möta när ingen har tid för möten?

Och ängeln står där som en pelare mitt i kaoset av igenkännande och håller uppe taket av mörker och blinda stjärnor. Med det blonda håret vajande i en vind du inte känner reser han sig två huvuden högre än någon annan rusande själ. De gråa ögonen söker ingenting utan är stadigt fäst på en punk långt borta som du inte kan se men som du är säker på finns. Han står där tyst och stilla med de långa fingrarna lindade kring varandra, som i en förvriden bön. Han innesluts i tomrummet folket lämnar omkring honom, medan du är fånge i vimlet du så gärna vill tillhöra men aldrig riktigt håller måttet för. Och du skulle så förtvivlat gärna vilja korsa tomrummet och röra med ett finger vid hans nakna arm, för att se om han vänder den stålgrå blicken mot dig och erkänner dig. Men du vågar inte lämna den ruta i vimlet du blivit tilldelad. För när som helst kanske någon ler mot dig, och bara dig.

Så du vågar inte

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SideShow med Poeter.se id #3117 innehar upphovsrätten